

Opona

Kateřina ČMAKALOVÁ: *Evropská politika Francie v letech 2007-2009*

Autorka v předkládané práci zkoumá evropskou politiku Francie v letech 2007-2009. Jak sama uvádí na s. 87, „zvolené období je nejen poměrně krátké, ale také aktuální a z toho důvodu obtížně analyzovatelné.“ Je si tedy sama vědoma rizik spojených s výběrem tématu. Způsob, jakým obtížné téma uchopila, však svědčí o autorčiných dobrých analytických schopnostech. Postupuje ve třech fázích: nejprve velice podrobně zachycuje formování evropské politiky Francie v relevantních institucích, po té ve druhé části definuje hlavní cíle francouzské politiky v EU, aby se v třetí části dostala k pohledu na nástroje této politiky (a zhodnocení její účinnosti).

Předností práce je kromě zřetelné pečlivosti autorky především metodologické a teoretické zakotvení studie. Autorka v úvodu explicitně formuluje svou hypotézu a naznačuje způsob, jakým ji bude testovat. Prokazuje orientaci v teoriích evropské integrace, které vztahuje ke svému tématu. Práce je velice přehledně strukturovaná a logicky členěná, autorka se snaží čtenáři vždy vysvětlit, k čemu došla a co a proč bude v argumentaci následovat. Práce se dobře čte i díky kultivovanému jazyku K. Čmakalové.

Přesto má práce jisté nedostatky, které nelze opomenout. Kromě několika spíše drobných gramatických chyb a překlepů (s. 15, 26, 30, 50, 67, 75, 85 atd.) jde především o příliš stručnou analýzu použité literatury (s. 7). Chybí jakákoli reflexe nad tím, co je pro autorku pramen (což by ji mohlo vést k zajímavým metodologickým otázkám). V práci též není české a cizojazyčné resumé. Autorka navíc (naštěstí jen občas) sklouzává k příliš nekonkrétnímu vyjadřování bez konkrétních příkladů (zejména v druhé části: stálo by například za to konkrétněji ukázat, jak se manifestuje Sarkozyho snaha o prohloubení evropské integrace – s. 51, přesněji doložit francouzskou neochotu k větší ekonomické liberalizaci – s. 52 apod.). Vzhledem k tomu, že autorka věnuje pozornost Sarkozyho africké politice, bylo by správné zachytit a analyzovat, jak je tento „nový směr“ vnímán v některých segmentech francouzské společnosti: autorka např. zmiňuje Sarkozyho projev v Dakaru – s. 44, aniž by alespoň krátce popsala vlnu nevole, kterou vzbudil. Dostí nemístně působí i výtky na Unii pro Středomoří pro její „neschopnost [...] předcházet konfliktům v regionu (viz izraelsko-palestinská krize)“ – s. 48. Je poněkud obtížné si představit, jakým způsobem tato velmi nedávno vytvořená instituce měla „předcházet“ již přes 60 let trvajícím konfliktu...

Přes tyto nedostatky se jedná o zajímavou a pečlivě zpracovanou studii. Podle výsledků obhajoby navrhuju hodnocení **velmi dobře**.

Praha, 15. června 2009